

# Knjiga proroka Daniela - sto devedeset i šesta

*Proročke paralele i božansko razočaranje: objaviteljsko putovanje Božjeg naroda posljednjih dana u Otkrivenju 10*

Jeff Pippenger

2024-04-27

U desetom poglavlju Otkrivenja, gdje je prikazana povijest poruka prvoga i drugoga anđela, Ivanu je, kao simbolu Božjega naroda posljednjih dana, unaprijed bilo rečeno da će u povijesti koju je simbolično predstavljao doći do razočaranja; a to je razočaranje bilo onaj element povijesti prvoga i drugoga anđela koji je bio zapečaćen razumijevanju milerita kako bi se iskušala njihova vjera.

I glas koji sam čuo s neba ponovno mi progovori i reče: Idi, uzmi knjižicu koja je otvorena u ruci anđela koji stoji na moru i na zemlji. I otiđoh k anđelu i rekoh mu: Daj mi knjižicu. A on mi reče: Uzmi je i pojedi je; i zagorčit će tvoju utrobu, ali će ti u ustima biti slatka kao med. I uzeh knjižicu iz anđelove ruke i pojedoh je; i bijaše mi u ustima slatka kao med; a čim je pojedoh, utroba mi zagorča. Otkrivenje 10:8–10.

U desetom retku Ivan predstavlja povijest od 11. kolovoza 1840., kada je silni anđeo sišao s knjižicom u svojoj ruci, pa sve do Velikog razočaranja 22. listopada 1844. Prije nego što je simbolično predstavio tu povijest, rečeno mu je od „glasa koji” je „čuo s neba” da će, kada pojede knjižicu, „zagorčiti trbuh tvoj, ali će u ustima tvojim biti slatka kao med.” Gorko razočaranje bilo je ono što je iskušalo vjeru milerita, i nije bilo najbolje da oni znaju za to razočaranje prije nego što je nastupilo, no Ivan predstavlja narod posljednjih dana od kojega se zahtijeva da poznaje činjenice povezane s ocrtavanjem događaja koji sačinjavaju povijest poruke prvoga i drugoga anđela.

Ta sveta povijest pokazuje da će na narod posljednjih dana doći kušnja, i to kušnja utemeljena na nečemu što za njih nije bilo najbolje da razumiju prije same kušnje, a ipak to nije bilo istovjetno iskustvo milerita, premda je savršeno odgovaralo prikazu događaja predstavljenih prvim i drugim anđelom, jer i sedam gromova također predstavljaju „buduće događaje koji će biti otkriveni svojim redom.”

Premda je bilo potrebno poznavati temeljnu povijest milerita, Božji narod posljednjih dana ispunio bi isti prikaz događaja kao i mileriti; no ono što je kušalo milerite, što je za njih bilo najbolje da unaprijed ne znaju, bilo bi drukčije kušanje, izazvano jednim elementom koji je bio zapečaćen sve dok nije došlo vrijeme da Lav iz plemena Judina otpečati Otkrivenje Isusa Krista, što se zbiva u skrivenoj povijesti četrdesetoga retka jedanaestoga poglavlja Daniela.

Ono što je bilo zapečaćeno bilo je određeno da iskuša Božji narod posljednjih dana, a kušnja bi se podudarala s putokazom na kojemu su mileriti bili iskušani; jer bilo u prvome ispunjenju u mileritskoj povijesti ili u posljednjem ispunjenju posljednjih dana, sedam gromova bilo je „prikaz događaja” „koji će biti otkriveni svojim redom.”

Ono što je uvelike ostalo neprepoznato jest da, kao što Ivan predstavlja povijest Kristova silaska s malom knjigom od 11. kolovoza 1840. do Velikog razočaranja 22. listopada 1844., tu istu povijest predstavljao je i silazak drugoga anđela 19. travnja 1844. Prvo razočaranje može se razumjeti kao Ivanovo razočaranje, koji je, nakon što je pojeo malu knjigu 11. kolovoza 1840., doživio razočaranje 19. travnja 1844. Kada je to razočaranje nastupilo, drugi je anđeo sišao s „pisanjem” u svojoj ruci.

„Drugomu moćnom anđelu bilo je povjereno da siđe na zemlju. Isus mu je u ruku stavio spis, i kad je došao na zemlju, povikao je: ‘Pade Babilon, pade.’ Tada sam ponovno vidjela razočarane kako podižu svoje oči prema nebu, gledajući s vjerom i nadom na pojavak svojega Gospodina. Ali činilo se da mnogi ostaju u stanju obamrlosti, kao da spavaju; ipak sam na njihovim licima mogla vidjeti trag duboke žalosti. Razočarani su iz Svetoga pisma vidjeli da se nalaze u vremenu odgode i da moraju strpljivo čekati ispunjenje viđenja. Isti dokazi koji su ih naveli da očekuju svojega Gospodina 1843. godine, naveli su ih da Ga očekuju 1844. godine. Ipak sam vidjela da većina nije posjedovala onu snagu koja je obilježavala njihovu vjeru 1843. godine. Njihovo je razočaranje prigušilo njihovu vjeru.“ Early Writings, 247.

Mileritska povijest koju Ivan predstavlja u desetom poglavlju jest povijest prvoga, a također i drugoga anđela. Silazak prvoga anđela s porukom i silazak drugoga anđela s porukom označavaju početak odgovarajućih povijesti koje su obje završile razočaranjem, premda Ivan izravniije prikazuje cjelokupnu povijest obaju anđela. Čak i nakon 22. listopada 1844., kada je treći anđeo došao s porukom, razočaranje pobune iz 1863. pruža trećeg svjedoka razdoblja koje započinje porukom, a završava razočaranjem.

Prvo razočaranje pokreta trećega anđela 18. srpnja 2020. bilo je paralela prvomu razočaranju milerita. Jedna je istina bila zapečaćena, kao što je i istina o 1844. bila zapečaćena time što je Gospod držao svoju ruku nad pogreškom u nekim brojkama, što je proizvelo prvo razočaranje milerita. Kada je ta pogreška poslije bila shvaćena, pogreška je bila otpečaćena, jer je Lav iz Judina plemena uklonio svoju ruku. Pogreška od 18. srpnja 2020. nastala je odbijanjem da se prizna kako je njegova ruka bila podignuta 22. listopada 1844., dok je On objavljivao da „vremena više neće biti”.

Bilo da je riječ o filadelfijskom pokretu prvoga razočaranja prvoga anđela, ili o prvom razočaranju laodicejskog pokreta trećega anđela, Njegova ruka predstavlja putokaz. Dana 19. travnja 1844. i 18. srpnja 2020. razočaranje je proizvelo vrijeme rasijavanja. Oni koji su bili sabrani ili 11. kolovoza 1840. ili 11. rujna 2001. bili su rasijani, a potom je Krist počeo po drugi put sabirati svoj narod.

Sabirao je narod počevši od 11. rujna 2001., jer, kao što je predloženo Kristovim krštenjem, upravo kada božanski simbol siđe, On počinje sabirati svoje učenike, a ne prije. Zatim, nakon raspršenja, Krist po drugi put sabire svoj narod. Krist je počeo sabirati svoje učenike od svojega krštenja, a nakon raspršenja prouzročenog križem, počeo je po drugi put sabirati svoje učenike. Proročanska činjenica drugoga sabiranja koje je započelo u srpnju 2023. bila je dio onoga što je bilo zapečaćeno 18. srpnja 2020., premda je očito bila sastavni element povijesti milerita.

U četrdesetom retku jedanaestog poglavlja Daniela, zvijer iz bezdana ustala je i usmrtila oba roga zemaljske zvijeri 2020. godine. U srpnju 2023. Gospodin je po drugi put počeo sabirati svoj narod posljednjih dana. Proces sabiranja prikazan je unutar svete mileritske povijesti, a u toj povijesti postoje dva povijesna svjedoka o tome da On po drugi put sabire svoj narod. Proces sabiranja proročki je element koji je bio zapečaćen sve do srpnja 2023. Djelo sabiranja svojega naroda po drugi put ispunjava se tijekom povijesti ukrajinskoga rata, neposredno prije drugoga izbora osmoga predsjednika, koji je od sedmorice.

Dana 11. kolovoza 1840. Gospodin je okupio mileritski pokret i to je okupljanje obilježio uvođenjem karte iz 1843., koja je objavljena u svibnju 1842. Ta je karta predstavljala temeljnu poruku, jer je tada polagao temelj mileritskog hrama. Silazak anđela iz desetoga poglavlja Otkrivenja, 11. kolovoza 1840., usporedan je s Kristovim krštenjem, koje je, među ostalim, označilo početak Kristova odabiranja Njegovih učenika.

„Pozivom Ivana i Andrije i Šimuna, Filipa i Natanaela, započelo je utemeljenje kršćanske crkve. Ivan je uputio dvojicu svojih učenika Kristu. Tada je jedan od njih, Andrija, pronašao svoga brata i pozvao ga Spasitelju. Zatim je bio pozvan Filip, te je on pošao potražiti Natanaela.” The Desire of Ages, 141.

Djelo Williama Millera od vremena svršetka 1798. godine pa do 11. kolovoza 1840. predstavljalo je djelo Ivana Krstitelja, no kada je sišao anđeo iz desetoga poglavlja Otkrivenja, kako je bilo predodređeno silaskom Duha Svetoga pri Kristovu krštenju, Gospodin je „okupio“ svoje temeljne učenike. Ta dva svjedoka pokazuju da je Krist okupio svoj narod posljednjih dana 11. rujna 2001., kada je sišao anđeo iz osamnaestoga poglavlja Otkrivenja, ali su, kao i mileriti, trebali biti iskušani jednim elementom sedam gromova koji je bio zapečaćen, a potom će Gospodin okupiti svoj narod i drugi put.

Drugo okupljanje Božjega naroda posljednjih dana započelo je u povijesti prikazanoj na samome završetku jedanaestoga retka, jedanaestoga poglavlja Daniela, neposredno prije Putinove pobjede nad Ukrajinom i neposredno prije dvanaestoga retka, gdje završava proročko svjedočanstvo Rusije i Putina. Daniel 11,11 stoga je usklađen s Otkrivenjem 11,11, jer se ondje dva svjedoka vraćaju u život.

U svetoj mileritskoj povijesti Gospodin je po drugi put počeo sabirati svoj narod nakon razočaranja od 19. travnja 1844., a ono čime se Gospodin tada poslužio da sabere svoj narod bilo je prepoznavanje da oni ispunjavaju vrijeme otezanja iz prispodobe o deset djevice u dvadeset petom poglavlju Evanđelja po Mateju, kao i u drugom poglavlju Habakuka. Da bi Mileriti prepoznali svoje stanje i vratili se, morali su prepoznati sebe kao prikazane unutar Božje proročke Riječi. Trebali su vidjeti da su oni Božji narod, za razliku od onih koji su tvrdili da su njegov narod. Sabirući svoj razočarani narod, On je pružao prikaz stijega koji se podiže narodima, naglašavajući tako razliku između svojega istinskoga, premda razočaranog naroda, i naroda koji to samo ispovijeda.

I u onaj dan pojavit će se korijen Jišajev, koji će stajati kao stijeg narodima; njemu će pogani hrliti, i počivalište njegovo bit će slavno. I dogodit će se u onaj dan da će Gospod po drugi put

ispružiti svoju ruku da zadobije ostatak svojega naroda koji preostane iz Asirije, i iz Egipta, i iz Patrosa, i iz Kuša, i iz Elama, i iz Šinara, i iz Hamata, i s morskih otoka. I podignut će stijeg narodima, i sabrat će prognanike Izraelove, i skupit će raspršene Judine s četiri kraja zemlje. Izaija 11:10–12.

Kada prorok Jeremija predstavlja one koji su bili razočarani 19. travnja 1844., istaknuo je da se više ne poistovjećuje sa „zborom podrugljivaca“, koji su se služili neuspjelim predviđanjem iz 1843. kao dokazom da su oni koje Jeremija predstavlja lažni proroci.

Ne sjedoh u zbor podrugljivaca niti se veselih; sjedoh sam zbog ruke tvoje, jer si me ispunio ogorčenjem. Jeremija 15,17.

„zbor podrugljivaca“ bio je izbacio one koje je predstavljao Jeremija.

„Mnogi su bili progonjeni od svoje braće nevjernika. Da bi zadržali svoj položaj u crkvi, neki su pristali šutjeti o svojoj nadi; ali drugi su osjećali da im odanost Bogu zabranjuje da tako skrivaju istine koje im je On povjerio na čuvanje. Nemali broj bio je isključen iz zajedništva crkve ni iz kojega drugog razloga osim što su izražavali svoju vjeru u Kristov dolazak. Onima koji su podnosili ovu kušnju svoje vjere bile su vrlo dragocjene riječi proroka: ‘Vaša braća koja vas mrze, koja vas izbacuju zbog Mojega imena, govore: Neka se proslavi Gospod! Ali On će se pojaviti na vašu radost, a oni će se postidjeti.’ Izaija 66:5.” Velika borba, 372.

Kad Gospodin podigne stijeg narodima, to će se dogoditi kad ponovno, drugi put, pruži svoju ruku da sabere ostatak svoga naroda, koji su prognanici Izraelovi. To su oni koji više ne sjede u „zboru podrugljivaca“.

„Korijen Jišajev” simbol je dviju krvnih loza, jedne iz judaizma sjedinjene s krvnom lozom izvan judaizma, te predstavlja ne samo krvnu lozu Isusa, nego je također simbol sjedinjenja božanstvenosti s čovječstvom, jer stijeg koji se podiže predstavlja narod koji je zauvijek zapečaćen u stanje i iskustvo sjedinjenja božanstvenosti s čovječstvom, što je također u desetom retku jedanaestoga poglavlja Daniela prikazano simbolom „tvrđave”. U desetom retku vrijeme pečaćenja sto četrdeset i četiri tisuće naznačeno je proročkim razumijevanjem tvrđave, koja je glava. U povijesti jedanaestoga retka i Ukrajinskoga rata Gospodin pruža svoju ruku po drugi put da sabere odbačene koji su bili razočarani.

Stoga smo, sa svjedočanstvom jedanaestog poglavlja Daniela kao strukturom, prepoznali prodor papinstva u proročku povijest, neposredno prije zakona o nedjelji. Vidjeli smo djelovanje republikanskog roga, predstavljenog Trumpom, dok postaje osmi koji je od sedmorice te započinje djelo sjedinjenja crkve i države. Imamo liniju otpaličkog roga protestantizma, kako je predstavljena Makabejcima. U istoj povijesti predstavljanoj tim redcima primjenjujemo liniju sedam gromova, koja je također linija prispodobe o deset djevica, prepoznajući iskustvo sto četrdeset i četiri tisuće, kao i liniju trojice anđela koja ocrtava djelo istinskog protestantskog roga. Jedan od događaja za istinski protestantski rog u toj povijesti jest drugo okupljanje.

Drugo okupljanje dogodilo se u povijesti poruke drugoga anđela, a dogodilo se i u povijesti trećega anđela od 1844. do 1863., uspostavljajući dva svjedoka iz mileritske povijesti o tome da je

Gospodin drugi put ispružio svoju ruku kako bi sabrao svoje raspršeno stado.

„Dana 23. rujna Gospod mi je pokazao da je po drugi put ispružio svoju ruku da izbavi Ostatak svojega naroda te da se napori u ovo vrijeme sabiranja moraju udvostručiti. U rasijanju je Izrael bio udaren i razderan, ali sada će, u vrijeme sabiranja, Bog iscijeliti i poviti svoj narod. U rasijanju su napori uloženi da se istina proširi imali tek malen učinak, postigli su malo ili ništa; ali u sabiranju, kada je Bog stavio svoju ruku da sabere svoj narod, napori za širenje istine imat će učinak koji im je namijenjen. Svi trebaju biti ujedinjeni i revni u djelu. Vidjela sam da je pogrešno da se itko poziva na rasijanje kao na primjer koji bi nas sada trebao voditi u sabiranju; jer kad Bog sada za nas ne bi učinio više nego što je učinio tada, Izrael nikada ne bi bio sabran.” Early Writings, 74.

U dodatku knjizi Rani spisi, sestra White objašnjava upravo navedenu izjavu:

„3. Gledište da je Gospodin ‘drugi put ispružio svoju ruku da povрати ostatak svoga naroda’, na 74. stranici, odnosi se samo na jedinstvo i snagu koji su nekoć postojali među onima koji su iščekivali Krista, te na činjenicu da ih je ponovno počeo ujedinjavati i podizati svoj narod.” Rani spisi, 86.

Sveta povijest sedam gromova, koja predstavlja razdoblje od 11. kolovoza 1840. do 22. listopada 1844., predodnačila je svetu povijest od 22. listopada 1844. do pobune 1863. Redak na redak, prva je povijest predstavljala prikaz mudrih djevoja, a druga je linija pružala prikaz ludih djevoja. Obje su povijesti započele kada je anđeo sišao s porukom koju je trebalo pojesti. Dolazak anđela u objema je povijestima započeo proces kušnje koji je proizveo rasijavanje, a do 1849. sestri White bilo je pokazano da Gospodin ponovno pruža svoju ruku po drugi put, ovaj put da sabere one koji su bili rasijani 22. listopada 1844.

Bili su raspršeni Velikim Razočaranjem, kao što su mudri 19. travnja 1844. bili raspršeni svojim prvim razočaranjem. Drugo okupljanje pokazalo je da je Gospodin „počeo ponovno ujedinjavati i podizati svoj narod”. Pri drugom okupljanju Gospodnje djelo uključuje podizanje stijega koji je međusobno sjedinjen na poruci i čije je čovječstvo sjedinjeno s Njegovim božanstvom. Svrha stijega jest pozvati Božje drugo stado iz Babilona, što se ostvaruje time što ljudi i žene vide stijeg.

Zastava je vojska onih koji su sjedinili svoju ljudsku narav s Kristovim Božanstvom u vremenu kušnje nedjeljnoga zakona. Tako drugo sabiranje označuje da će „korijen Jišajev“ biti podignut, noseći dvostruku proročku simboliku Rute, neznaboškinje koja je sabrana pod zastavom time što je sjedinjena s Boazom, simbolom sto četrdeset i četiri tisuće, a također i simbolom Otkupitelja, koji je platio cijenu za Rutu i bio joj bliski srodnik. U utjelovljenju Kristove božanske naravi s palim tijelom ljudske naravi On je postao naš bliski srodnik. Zastava koja se podiže jesu oni koji su ujedinjeni porukom, koji dovršavaju djelo sjedinjenja svoje ljudske naravi s Kristovim Božanstvom prije nedjeljnoga zakona.

Nastavit ćemo ovo proučavanje u sljedećem članku.

„Uvažavanje Biblije raste s njezinim proučavanjem. Kojim god se putem učenik okrene, naći će očitovanu beskrajnu Božju mudrost i ljubav.”

„Značenje židovskoga poretka još nije u potpunosti shvaćeno. U njegovim obredima i simbolima zasjenjene su istine velike i duboke. Evanđelje je ključ koji otključava njegove tajne. Po poznavanju plana otkupljenja, njegove se istine otvaraju razumijevanju. Naša je prednost razumjeti ove čudesne teme daleko više nego što to činimo. Trebamo shvaćati duboke Božje stvari. Anđeli žele proniknuti u istine koje se otkrivaju ljudima koji skrušena srca istražuju Božju riječ i mole za veću duljinu i širinu i dubinu i visinu spoznaje koju jedino On može dati.

„Kako se približavamo završetku povijesti ovoga svijeta, proročanstva koja se odnose na posljednje dane osobito zahtijevaju naše proučavanje. Posljednja knjiga novozavjetnih spisa puna je istine koju trebamo razumjeti. Sotona je zaslijepio umove mnogih, tako da su rado prihvatili svaku izliku da ne proučavaju Otkrivenje. No Krist je po svojem sluzi Ivanu ovdje objavio što će biti u posljednje dane, i kaže: ‘Blago onomu koji čita i onima koji slušaju riječi ovoga proroštva te drže što je u njemu napisano.’ Otkrivenje 1,3.

„A ovo je život vječni“, rekao je Krist, „da upoznaju Tebe, jedinoga istinitoga Boga, i Isusa Krista, kojega si poslao.“ Ivan 17,3. Zašto ne shvaćamo vrijednost toga znanja? Zašto ove slavne istine ne plamte u našim srcima, ne podrhtavaju na našim usnama i ne prožimaju cijelo naše biće?

„Dajući nam svoju Riječ, Bog nam je stavio u posjed svaku istinu bitnu za naše spasenje. Tisuće su crpile vodu iz tih zdenaca života, a ipak nema nikakva umanjenja zalihe. Tisuće su stavile Gospodina pred sebe te su, promatrajući ga, bile preobražene u isto obličje. Njihov duh gori u njima dok govore o Njegovu karakteru, kazujući što je Krist njima i što su oni Kristu. No ti istraživači nisu iscrpili ove veličanstvene i svete teme. Još tisuće mogu se uključiti u djelo istraživanja tajni spasenja. Dok se razmatra Kristov život i značaj Njegova poslanja, zrake svjetlosti zasjat će sve jasnije pri svakom nastojanju da se otkrije istina. Svako novo istraživanje otkrit će nešto dublje zanimljivo od onoga što je dosad bilo razotkriveno. Ta je tema neiscrpna. Proučavanje Kristova utjelovljenja, Njegove pomirbene žrtve i posredničkog djela zaokupljat će um marljiva proučavatelja dokle god bude trajalo vrijeme; i gledajući prema nebu s njegovim nebrojenim godinama, uskliknut će: ‘Velika je tajna pobožnosti.’”

„U vječnosti ćemo naučiti ono što bi, da smo ovdje primili prosvjetljenje koje je bilo moguće zadobiti, otvorilo naš razum. Teme otkupljenja zaokupljat će srca, umove i jezike otkupljenih kroz vjekove vječnosti. Oni će razumjeti istine koje je Krist čeznuo otkriti svojim učenicima, ali za koje oni nisu imali vjere da ih shvate. Zauvijek i zauvijek pojavljivat će se novi pogledi na Kristovo savršenstvo i slavu. Kroz beskrajne vjekove vjerni će Domaćin iznositi iz svoje riznice novo i staro.” Christ’s Object Lessons, 132–134.